

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **W. R.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-447/ZA-ZA11-VL 13-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-447/ZA-ZA11-VL 13-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 1. 2. 2018 o neudělení mezinárodní ochrany žadatelce – žalobkyni, ve výroku svého rozhodnutí odkázal na zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, a jeho §§ 12 – 14b.

2. Po zhodnocení skutečností, které uvedla žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále pak v provedených pohovorech, dospěl žalovaný k závěru, že při porovnání těchto sdělení s podklady o zemi jejího původu nelze uzavřít, že by byla azylově relevantně pronásledována. Žadatelka dle přesvědčení správního orgánu nevyvíjela v zemi původu činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla pronásledována, její obavy z pronásledování z náboženských důvodů pak neshledal důvodnými, což odůvodnil tím, že prakticky nebyla nikdy ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kontaktována, ani zadržena, není trestně stíhána. Uváděla, že byla hledána, avšak dostačovalo pouhé časté měnění bydliště a nebyla nalezena, žalovaný v tomto směru dospěl k závěru, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně a svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh, přestože sama nikdy skutečně ohrožena nebyla. Žadatelka ke svým obavám mohla využít vnitřního přesídlení v rámci Číny, navíc bez problémů vycestovala prostřednictvím mezinárodního letiště v Pekingu, které je jistě jedním z nejlépe kontrolovaných a střežených míst v zemi.
3. Žalovaný v případě žalobkyně neshledal žádné důvody, hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, uvedl, že podmínky §§ 13 a 14b tohoto zákona žalobkyně nesplňuje, neboť neuvedla, že by měla v ČR jiného člena rodiny. K žalobkyniným obavám z uvěznění a špatného zacházení v případě návratu do vlasti pak žalovaný hodnotil tyto obavy rovněž jako ničím konkrétním nepodložené, neboť se jedná o situaci, která vůbec nastat nemusí, či může nastat pouze v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které nelze předjímat. Takové nebyly v případě žalobkyně zjištěny a nesplňuje proto ani podmínky § 14a zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

4. V blanketní žalobě namítala žalobkyně jednak porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to konkrétně v jeho ustanoveních §§ 2, 3, 50 a 68, tedy, že nebyl dostatečně zjištěn stav její věci a nebylo dbáno na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly, nebyly zohledněny skutečnosti, hovořící ve prospěch žalobkyně a nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dále je poukazováno na porušení zákona o azylu, když žalobkyně je přesvědčena, že splňuje podmínky jeho ustanovení § 12 – pod písmenem a) i b) a § 14a, neboť je v případě návratu ohrožena vážnou újmou. Došlo i k porušení mezinárodních závazků, konkrétně čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
5. V doplnění žaloby pak jsou výše uvedené argumenty rozvedeny, žalobkyně je příslušníkem církve Všemohoucího Boha, pochází z obce L.v provincii Shanxi. Byla nucena se stěhovat a ukrývat, o mezinárodní ochranu požádala z obav z tvrdých reakcí čínské vlády vůči jejímu členství v církvi, Čínu opustila z důvodu své bezpečnosti. V dalším plně odkázala na skutečnosti, které uvedla v průběhu správního řízení jak ohledně snahy čínské policie rozhánět jakákoliv náboženská setkání, tak i svůj detailní popis věrouky, členkou církve je od r. 2009. Členové církve jsou pronásledováni, ona byla zodpovědná za místní komunitu 59 věřících, odmítla podepsat dokument v práci, že není věřící, poukázala na zatýkání mnohých členů. Schovávala se v rodinách členů církve, přišla o svobodu a normální život. Policie vysílá do organizací nevěřící za účelem udávání lidí, nastraží do rodin věřících nelegální zboží za účelem obvinění ze zločinu.

6. Žalobkyně je přesvědčena, že unesla svou část důkazního břemene, neboť poskytla konzistentní a podrobnou výpověď, zapadající do kontextu zpráv o zemi původu, z níž měl žalovaný vycházet. Jednání, jemuž byla v minulosti vystavena, považuje za pronásledování. K argumentaci správního orgánu o tom, že vycestovala bez problémů, předložila nepravdivé informace při vycestování, odjezd ze země byl organizován, žadatelé po uplynutí 6 měsíců v ČR požádali o pracovní povolení a o azyl požádala žalobkyně až v PS Zastávka, místo toho, aby žádala již na letišti, žalobkyně uvedla, že obdobnou argumentaci jako v jejím případě obsahuje 8 rozhodnutí žalovaného, kterým byl azyl udělen a je proto nejasné, jakou výpovědní hodnotu sám žalovaný uvedeným argumentům připisuje.
7. Žalobkyně připouští, že nepředložila žádné přímé důkazy o pronásledování své osoby, poskytla však konzistentní vyčerpávající výpověď, zapadající do celkového kontextu systematického pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Její výpověď je věrohodná a žalovaný z ní měl proto vycházet. Její spoluvěrci s uděleným azylem však rovněž nedisponovali žádnými materiálními důkazy, žalovaný zde vycházel pouze z jejich výpovědí a shodných zpráv o zemi původu. V pochybnostech ve prospěch žadatele – taková zásada byla judikována Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“), tedy, nedostatek důkazů nemůže být přičítán nevěrohodnosti či nedůvodnosti tvrzení žadatele. Žalobkyně odkazuje i na čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU z 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“) a zdůrazňuje, že z napadeného rozhodnutí není patrné, zda považuje žalobce její výpověď o tom, že byla hledána, za nevěrohodnou, či zda ji nepovažuje za pronásledování. Je přesvědčena, že unesla své důkazní břemeno a má za to, že měla nastoupit zásada v pochybnostech ve prospěch, pokud pak žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit její tvrzení, měl z nich vycházet. Z informací shromážděných žalovaným o zemi původu vyplývá, že členové zakázaných křesťanských sekt jsou systematicky pronásledováni, vězněni a mučeni, nelze dovodit existenci závažných důvodů se domnívat, že pronásledování žalobkyně se nebude opakovat. Žalovaný nebyl schopen dostatečně prokázat, že k jednání, jemuž byla žalobkyně v minulosti vystavena, nemůže v budoucnosti dojít a měl se proto přiklonit k závěru o existenci důvodných obav z pronásledování, a tedy udělit žalobkyni azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Namísto objektivního a podrobného hodnocení pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobkyně z důvodu jejího náboženství, případně skutečného nebezpečí vzniku vážné újmy, však žalovaný zcela účelově hledá absurdní argumenty podporující jeho závěr o tom, že žalobkyni v případě návratu do Číny nic podobného nehrozí, ačkoliv tato úvaha nemá žádnou objektivní oporu v informacích obsažených ve správním spisu a jedná se spíš o domněnky a hodnotící soudy samotného žalovaného. V řízení ve věci mezinárodní ochrany je takový postup zcela neakceptovatelný, zejména s ohledem na to, že pochybení správního orgánu může mít za následek vystavení žadatele jednání odporujícímu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Žalobkyně v první řadě namítá, že správní orgán se vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na to, že nebyla politicky aktivní. Je přesvědčena, že se jedná o právně chybné chápání pojmu „politická práva a svobody“. Zatímco správní orgán zřejmě z významu slov vyvodil, že pravděpodobně je tímto termínem myšlena aktivita politického rázu v užším slova smyslu - například členství v nějaké politické straně, tímto termínem jsou myšlena politická práva a svobody ve smyslu hlavy třetí Listiny - viz k tomu čl. 43 Listiny

základních práv a svobod, nepochybně tedy i právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny, či právo sdružovací ve smyslu čl. 20 Listiny, případně dále dle komentáře k čl. 43 Listiny mají doktrinální prioritu v Listině práva přirozená, tedy základní, nesmí být tedy vyloučena při uplatňování nároku na azyl ani tato práva včetně náboženské svobody. Žalobkyně přitom zřetelně uváděla řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího pak žalobkyně opakovaně měnila adresy a skrývala se u spoluvěřících, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult. Žalobkyně navíc nad rámec dosud uvedené argumentace zřetelně objasňovala, že samotný postih jejího náboženství má souvislost s politickým režimem v Číně a že stále se zvyšující počet stoupenců církve a dalších menších křesťanských církví je nepohodlným čínskému komunistickému režimu, který vychovává občany k loajalitě pouze se státním režimem a víra v Boha s tímto koliduje. Pokud by však žalovaný dospěl k odůvodněnému závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky, stanovené písm. a), zcela jistě jsou v jejím případě naplněny podmínky stanovené písm. b).

9. Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít odůvodněný strach, (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování, (4) ochrana v zemi původu selhala, (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů, a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Splnění první podmínky je v případě žalobkyně nepochybné, když v současné době pobývá na území České republiky.
10. Neexistenci odůvodněných obav z pronásledování žalobkyně žalovaný dovozuje primárně z toho důvodu, že v minulosti nebyla v souvislosti se svou vírou vystavena žádné negativní reakci čínských státních orgánů nebo bezpečnostních složek. V této souvislosti žalobkyně upozorňuje na to, že skutečnost, že jedinec před svým odchodem ze své země původu nebyl pronásledován ani přímo ohrožen pronásledováním, sama o sobě neznamená, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 227/2017 – 33, jež uvádí: *„Zcela liché jsou i závěry žalovaného (podpořené následně též krajským soudem), že se stěžovatel v Libanonu (tj. v zemi svého trvalého bydliště) dosud nesetkal s žádným násilným jednáním, a proto nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Jak opakovaně zdůrazňoval ve svých podáních i stěžovatel, řízení o mezinárodní ochraně je specifické perspektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilím v Libanonu podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“* Přestože se pro přiznání postavení uprchlíka obecně vyžaduje, aby žadatel měl odůvodněný strach z toho, že on osobně bude vystaven pronásledování, posouzení existence oprávněnosti obav žadatele není nezbytně nutné činit na základě vlastních zkušeností žadatele, ale kupříkladu na základě zkušeností osob v podobném postavení, tedy v tomto případě jiných příslušníků Církve Boha Všemohoucího. Za tímto účelem žalobkyně kromě poskytnutí vlastní věrohodné výpovědi odkazovala na pronásledování, jemuž čelili její spoluvěřci případně členové jiných zakázaných křesťanských církví. Nově lze mezi tyto spoluvěřce zařadit i 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti posuzoval správní orgán ve stejném časovém okamžiku jako žádost žalobkyně, a to v komparaci se zcela totožným souborem zpráv o zemi původu, přičemž dospěl k závěru o udělení mezinárodní ochrany ve formě

azyly. Při posuzování existence odůvodněného strachu se opět uplatní důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ nežádoucího důsledku návratu do země původu, která je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Pokud žalovaný odkazuje na to, že v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze ochranu udělit pouze na základě špatné situace v oblasti dodržování lidských práv a svobody náboženského vyznání, v obecné rovině toto tvrzení nelze rozporovat, nicméně správní orgán má minimálně povinnost zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li například o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. V případě žalobkyně lze mluvit o existenci odůvodněného strachu z budoucího pronásledování, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že dle dostupných zpráv o zemi původu žalobkyně v Číně i nadále dochází k masivnímu pronásledování příslušníků náboženských menšin, včetně členů Církve Boha Všemohoucího.

11. Žaloba dále poukazuje na znění § 2 odst. 4 zákona o azylu, které je třeba vykládat v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice s tím, že čínský trestní zákon postihuje trestem odnětí svobody členství a aktivitu v zakázaných církvích. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán uvádí, že žalobkyně nikdy nebyla kontaktována ze strany bezpečnostních složek, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna, nebyla ve své vlasti během života a není tam ani v současnosti trestně stíhána. V tomto ohledu je potřeba dodat, že pronásledování může mít i jinou formu, než je pouze svévolné zatčení nebo diskriminační trestní stíhání. Mohou jím být rovněž opatření působící psychický nátlak. V této souvislosti přitom žalobkyně v pohovorech uvedla, že měla problémy s policií, a srozumitelně vysvětlila, že se obávala, že tyto problémy by brzy doznaly podoby větších rozměrů v případě, pokud by včas nevycestovala. Žalobkyně považuje za nepřipustné zkreslení tvrzení, že nebyla ze strany policie kontaktována - žalobkyně vypověděla, že byla policií adresně hledána minimálně v místě bydliště a u spoluvěřící rodiny z Církve, kde se ukrývala. Žalobkyně byla tedy vystavena konstantnímu strachu z policie, víru mohla vyznávat jenom v strachu a utajení, musela konstantně měnit místo pobytu ze strachu před policií a dlouhé období ani nevycházela ven, což ji působilo psychické obtíže a nutně zasáhlo do sféry její důstojnosti. Takové jednání bezesporu naplňuje definici pronásledování.
12. Podmínka selhání ochrany v zemi původu souvisí s problematikou možnosti využití vnitřního přesídlení. Z povahy věci by měl správní orgán zkoumat naplnění této podmínky pouze v situaci, kdy dospěje k závěru, že žadateli v zemi původu hrozí pronásledování, případně nebezpečí vzniku vážné újmy. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nesrozumitelné a rozporuplné, když uvádí, že žalobkyně mohla své problémy vyřešit přestěhováním do jiné části Číny, přitom však zároveň žalovaný nepřipouští, že by žalobkyně jakékoliv problémy vůbec měla. Zde žaloba odkazuje na ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu, s tím, že žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že možnost vnitřního přesídlení pro ni reálně nepřicházela v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území Číny. Žalovaný však svůj závěr podporuje zejména tím, že žalobkyně nevyužila institut vnitřního přesídlení,

kdy problémům souvisejícím s její vírou neunikla, ale mohla zvolit přesídlení do jiné provincie, přičemž domněnku, že je po žalobkyni pátráno jen v rámci jedné provincie či jednoho města žalovaný neopírá o nic jiného, než o svůj osobní názor. Dle žalovaného se nelze reálně domnívat, že by se žalobkyně nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby svým problémům předešla, své úvahy však nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země, by žalobkyně jednoznačně unikla problémům se státními orgány a tedy, že by její přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Poukazuje na znění čl. 7. odst. 2 kvalifikační směrnice s tím, že taková ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmou musí být účinná a nesmí být dočasná a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 22/2011-108 ze dne 27.10.2011.

13. K azylové relevanci žalobkyně zdůrazňuje fakt, že žalovaný nezpochybnil její příslušnost k Církvi Boha Všemohoucího, přitom z informací o zemi původu obecně vyplývá, že tato náboženská menšina je zařazována mezi tzv. „zlé kulty“ a často dochází k pronásledování jejich příslušníků. Kromě toho v úvahu přicházel i azylově relevantní důvod v podobě zastávání určitých politických názorů v smyslu § 12 písm. b). Žalobkyně v tomto směru předložila důkaz, který však žalovaný považoval za vnucování opakovaných obecných tvrzení. Žalobkyně proto rovněž uvádí, že žalovaný správní orgán nepřihlédl k okolnostem daného případu a rovněž nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Konečně, žalobkyně není osobou, na kterou by bylo možné aplikovat vylučující klauzuli (viz výše).
14. Přestože je žalobkyně přesvědčena, že jí měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, domnívá se, že rovněž splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu §14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jejího možného vystavení mučení, či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Této hrozbě se žalovaný věnoval nedostatečně, jeho závěr nemá oporu ve spisu, a oponují mu i zprávy o zemi původu. Stejně tak závěry o mučení, nelidském a ponižujícím zacházení nemají oporu ve spisu ani v početných zprávách o zemi původu. Mimo jiné, žalobkyně během pohovoru vypovídala o několika konkrétních případech její spoluvěřících, kdy došlo k jejich mučení a proto se i sama obává, že by takovému jednání mohla být vystavena. Poukazuje na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva, která vychází z odlišných závěrů, i na fakt, vyplývající ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015- LPTP ze dne 17. 6. 2015, hovořící o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny, konečně, totéž plyne i ze Zprávy organizace *Human Rights Without Frontiers* z ledna 2018.
15. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečnostem jako je např. nalezení práce v České republice. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách úvahami, které jsou mimo právní rámec, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, nalezení si práce a postupné integraci v české společnosti a lokálních náboženských komunitách. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně. Zároveň vycestování žalobkyně nebylo tak bezproblémové, jak správní orgán uvádí. K vycestování žalobkyně vypověděla, že cestovní agentura za úplatu uvedla jejím jménem některé nepravdivé údaje o její osobě, například ohledně jejího zaměstnání, a i ona sama

avedla nepravdivé údaje například o skutečném účelu cesty, neboť jinak by jí vízum nebylo vydáno. Žalobkyně dále vypověděla, že měla značný strach, že se jí nepodaří vycestovat – obávala se např. možného zadržení na letišti v Pekingu. K argumentu správního orgánu o organizovaném příjezdu žalobkyně namítá, že by v daném případě vůbec nemělo hrát roli, zda společně s ní přicestovalo více osob či nikoli, a stejně tak datum jejího přicestování. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početní skupina čínských žadatelů, nemůže nijak ovlivnit hodnocení mezinárodní ochrany. Žalobkyně před příchodem do České republiky neznala téměř nikoho z čínských křesťanů žádajících v ČR o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestovala právě v období roku 2015, je skutečnost, kterou se snažila vysvětlit již v rámci správního řízení, neboť právě v roce 2014 tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. Argumentace žalovaného o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v PS rovněž azylový důvod žalobkyně nemůže zpochybnit.

16. V závěru žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Z vyjádření žalovaného ze dne 12. 4. 2018 vyplývá, že správní orgán považuje žalobu za nedůvodnou, ale i opožděnou, když blanketní žaloba s datem 7. 3. 2018 byla doplněna až dne 14. 3. 2018. Je proto navrhováno její odmítnutí. Žalovaný pak poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která již v minulosti řešila formulaci žalobního bodu i včastnost doplněné žaloby. Po sdělení soudu o doručené výzvě zástupci žalobkyně k doplnění žaloby pak správní orgán reagoval vyjádřením ve věci ze dne 20. 7. 2018.

18. K obsahu žaloby žalovaný sdělil, že tuto považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobkyně v ní pouze shrnuje a opakuje, co říkala u pohovorů, případně upřesňuje svá tvrzení dle žalovaným shledaných nesrovnalostí, zdůvodněných v napadeném rozhodnutí, též svá tvrzení umocňuje ve snaze dodat jim požadovaný azylový význam.

19. Žalovaný zdůraznil, že potíže tvrzené žalobkyní neshledal azylově relevantními, a to především z hlediska nedostatku potřebné kvality i kvantity tvrzeného pronásledování. Přitom ani z hlediska možnosti udělit žalobkyni doplňkovou ochranu neshledal správní orgán dostatečnou intenzitu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Tvrzené potíže žalobkyně pak navíc i po provedení podrobných pohovorů zůstaly pouze v rovině domněnek a spekulací, na což žalovaný řádně reagoval a na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, co jej k závěrům o neexistenci skutečného pronásledování vedlo. Správní orgán je přesvědčen, že své závěry o tom, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu skutečně pronásledována, podložil velmi rozsáhlou, podrobnou a logicky provázanou úvahou stran rozboru všech zásadních tvrzení žalobkyně. Žalovaný tuto úvahu učinil nejen přísně individuálně, kdy sama o sobě rozhodně obстоjí, ale její správnost umocnil i tím, že ji podrobil komparaci s členy organizované skupiny čínských turistů, kteří v určitém období s obdobnými příběhy a organizování stejným způsobem třetími osobami do České republiky přicestovali a v tomto období o mezinárodní ochranu požádali.

20. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byt' jen kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována, nebyla ani nikdy nalezena a ani se nikdy ona sama nestala terčem jakéhokoli jednání, které popisovala u svých souvěrců, a to i přesto, že se právě tento

závěr snaží v žalobě zpochybnit, zejména spekulacemi o tom, že jediným důvodem, proč dosud nebyla zatčena, je, že umně policistům unikala. Správní orgán na základě pohovorů, které s žalobkyní provedl, nakonec nutně dospěl k jedinému logickému závěru, a sice že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh. V dalším poukazuje správní orgán na otázku věrohodnosti výpovědi žalobkyně, kdy na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že tak, jak žalobkyně dané události popsala, k nim dojít nemohlo, každou takovou úvahu řádně odůvodnil. V této souvislosti pak odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16), z něhož mj. plynou skutečnosti, které představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu, dokladující, že pokud by byly informace žalobkyně pravdivé, z letiště v Pekingu by bez problémů nemohla vycestovat.

21. Ve svém vyjádření pak správní orgán upozorňuje i na skutečnost, že žalobkyně je členem neregistrované církve, když v Číně existuje zákonná povinnost jejich registrace. K této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. června 2008, sp. zn. 8 Azs 23/2008, kde odmítl označit za pronásledování z důvodu náboženství „zákonný požadavek registrace náboženské skupiny v zemi původu, k níž patří žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany“. Správní orgán je přesvědčen, že žaloba se mýlí s obsahem napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně setrvává na opakování a vysvětlování toho, co správní orgán v napadeném rozhodnutí již řádně zhodnotil a vysvětlil. Žalobkyně ve své žalobě používá metody dezinterpretace obsahu rozhodnutí, kdy závěrům a úvahám uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí přisuzuje jiný význam, než který mají, a nectí pravidla výrokové logiky, a snaží se navodit dojem, že už jen to, že je někdo příslušníkem dané církve, potvrzuje pronásledování. Žalobní argumentace přitom setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie, a to bez jakékoliv vazby na konkrétní azylový příběh žalobkyně.
22. Rozšířené úvahy žalovaného stran možnosti využití vnitřního přesídlení, či bezproblémového vydání cestovního pasu, či bezproblémového vycestování přes nejstřeženější letiště v zemi původu tak pouze umocňují závěr správního orgánu o neexistenci tvrzeného pronásledování. Žalovanému nelze vytýkat, že se blíže nezabýval schopnostmi žalobkyně opatřit si dlouhodobější zázemí v jiné části Číny. Tato okolnost totiž souvisí s otázkou existence efektivní vnitřní ochrany, která se posuzuje poté, co správní orgán dospěje k závěru, že v místě bydliště žalobkyně jí hrozí pronásledování či vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. V nyní posuzované věci však dospěl žalovaný na základě podrobných pohovorů se žalobkyní na podkladě zpráv o zemi původu k závěru, že jí takové pronásledování ani vážná újma nehrozí. Proto žalovaný dále neanalyzoval, zda v zemi původu existuje možnost efektivní vnitřní ochrany, např. formou vnitřního přesídlení.
23. Pokud jde o námitku ohledně chybného chápání pojmu "politická práva a svobody" ve smyslu hlavy druhé Listiny, je žalovaný názoru, že žalobkyně tato práva ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci "neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 4 osobách", kde docházelo pouze ke čtení bible a modlení, značně přeceňuje. Dále

správní orgán podotkl, že na veřejné medializaci informací o pobytu žadatelů o azyl z Číny se podíleli sami žadatelé, ať již prostřednictvím svých právních zástupců, či osobně, což rovněž nesvědčí o jejich tvrzených obavách. K námitce rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaný sdělil, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobkyně vyvozuje závěr o tom, že poskytla ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí, a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný považuje tuto námitku za absurdní, a to právě s ohledem na průběh podrobných pohovorů, které jsou naopak značně, zejména vnitřně, rozporné a vesměs neurčité. Nevěrohodnost je přitom umocněna i tím, že žalobkyně často neodpovídá na položené dotazy, její odpovědi lze často považovat za zcela obecné, neurčité a vyhýbavé. Je zjevné, že žalobkyně tzv. "mlží" a říká minimum konkrétních údajů tak, aby nebylo možné napříč pohovory členů jejich organizované skupiny zjistit jejich propojení, případné rozklíčovat rozpory vedoucí k snazšímu znevěrohodnění jejich azylových příběhů. Žalovaný tedy k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že sice nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či jejího tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích, přesto však byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu.

24. K žalobní námitce ohledně podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany žalovaný sděluje, že žalobní argumentace i v této části žaloby setrvává na líčení azylových příběhů osob odlišných od osoby žalobkyně. Z námítky, že správní orgán se nedostatečně věnoval hrozbě uložení nebo vykonání trestu smrti, když v rozhodnutí pouze uvedl, že "žadatelka neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti", není zřejmé, co konkrétně tedy podle žalobkyně opačnému závěru nasvědčuje. K motivu příjezdu žalobkyně do ČR správní orgán považuje svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech za řádně objasněnou, řádně odůvodněno je i neshledání dalších nebezpečí vážné újmy pro případ návratu žalobkyně do Číny. Ze všech uvedených důvodů pak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud nařídil ve věci jednání na den 29. 5. 2019, jednání byla přítomna tlumočnice čínského jazyka. Soud konstatoval, že ze správního spisu plyne, že žalobkyně poskytla žalovanému dne 11. 5. 2016 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že je státním příslušníkem Číny, vlastní CP platný do 22. 12. 2025, je národnosti chan. Je členkou protestantské církve „Všemohoucí Bůh“, bez politické příslušnosti. Je svobodná, naposledy bydlela v L., provincie Shanxi. Do ČR přibyla letecky z Pekingu 4. 5. 2016. Je zdravá. Jako důvody své žádosti žalobkyně označila obavy z tvrdé reakce čínské vlády kvůli jejímu členství v církvi, necítila se bezpečně, v listopadu 2015 byla na setkání církve, přišla tam policie, bouchala na dveře. Neodvažovali se otevřít, některým se podařilo utéct, žalobkyně byla mezi nimi. Sestra ve víře, u níž se sešli, dostala pokutu 2000 juanů. Policie se snaží rozehnat jakékoliv setkání jejich církve. Žalobkyně uvedla, že ani nevěděla, že existuje status azylu, chtěla vycestovat a tím řešit svoji situaci.

26. S žalobkyní byl **dne 10. 8. 2016 proveden pohovor**, uvedla, že již měla zažádáno o portugalské vízum, bylo to asi v září 2015, ale byla odmítnuta. Rozhodla se vycestovat, vláda ji našla a byla sledována. Našla si na internetu, že ČR je demokratická země, prostředník jim ČR doporučil. Vízum si vyřídila v dubnu 2016 v Pekingu. Odevzdala oddací list, pracovní potvrzení a žádost o vízum, fotku a poplatek. Vzali jí otisky, něco podepsala. Vízum vyzvedl následně prostředník, jemuž udělila plnou moc. Prostředník byl muž, jehož kontaktovala přes internet. Bylo jí sděleno, že potřebuje finanční potvrzení a pracovní, zaplatila za tyto dokumenty, a když byly vyřízeny, šla požádat o vízum. Důvodem pro žádost do Portugalska bylo to, že v červenci 2015 byly její dvě spoluvěřící zatčeny policií. K dotazu na žádost o vízum žalobkyně uvedla, že všechny materiály připravil prostředník, ona je pouze podepsala. Řekl jí, že nepravda je nutná, jinak vízum nedostane. Uvedla, že je turista, bála se zatčení. Pravdivé údaje poskytla prostředníkovi, ten zabezpečil další. Žalobkyně je svobodná, oddací list je falešný. Osobu, udanou jako manžel, nezná. Za vyřízení víza zaplatila 33 600 juanů, jednalo se o úspory z doby zaměstnání. Měla různá zaměstnání, plat byl od 1000 – 3000 juanů. Měla zajištěnou zpáteční letenku, neboť deklarovaný cíl byl turistika, ale neměla odvahu se vrátit. Při kontrole na letišti ji vzali stranou, prohlíželi příruční zavazadlo, ptali se na cíl, zvážili zavazadlo, modlila se, neboť bylo těžké. Prohlédli itinerář cesty a propustili ji. Myslí si, že mohla vycestovat díky tomu, že neměla záznam v celostátním registru, ale hledali ji jen tam, kde žila. O jejím záměru opustit zem věděla matka a jedna spoluvěřící, u níž žila. Přicestovala se sestrou ve víře, jely ony dvě. S ní se seznámila v únoru 2016. Přijela z obav o život, o azylu nevěděla. Se sousedními zeměmi má Čína dobré vztahy, bála se, že by ji tam zatkli. Když přijela, myslela si, že najde čínskou restauraci, kde by pracovala a bude zde žít, ale vedoucí jí řekla, že pokud zde nejsou legálně, tak to není možné. Setkali se v hostelu s bratry ve víře, ti jim poradili. Ubytovali se v hostelu, další den jeli do Brna, protože jim řekli, že tam se žádá o status uprchlíka. Nevěděli, jak to tu chodí, tak to zkusili. Chtěla by svobodně vyznávat svoji víru a nečelit zatčení. Chtěla by pracovat, pracovala jako pokladní v internetové kavárně, kadeřnice a servírka v klubu. V posledním zaměstnání ani neměla smlouvu, v Číně v r. 2014 vláda zatýkala křesťany, zaměstnanci museli podepisovat prohlášení, že nejsou věřící a další rouhavá prohlášení, to ona nebyla ochotna podepsat, tak odešla. K dotazu, proč podepsala nepravdivé údaje na ambasádě, uvedla, že když chtěla odjet, nic jiného nezbývalo. Neví, co je s její rodinou, bojí se je kontaktovat. Když přijela do ČR, poznala komunitu v táboře, jiné nezná.
27. **V rámci pohovoru dne 20. 10. 2016** žalobkyně uvedla, že církev byla založena r. 1991 Všemohoucím Bohem, který přichází po Ježíšovi, který se převtělil do člověka, cílem je skrze něho usilovat o pravdu, jedná se o ženu. Církev je po celé Číně, je perzekuována. Myslí, že dále je v Jižní Koreji, USA, Kanadě. Ona se stala členkou v r. 2009. K církvi přistoupila, protože ve škole cítila velký tlak, byla ve stresu, svěřila se matce a ta jí řekla, ať se spoléhá na Boha. Dala jí přečíst nějaká slova, matka byla od doby, kdy věřila, tolerantnější, toto vše žadatelku inspirovalo. Seznámila se s lidmi z církve, věří ještě dvě tety z rodiny. Čínská vláda o nich stále roznáší pomluvy, a proto na ně příbuzní vyvíjeli dost velký nátlak. Scházeli se v příbytcích členů církve, po 4 – 5 lidech, obden. Zpívali oslavné písně, modlili se, společně četli Boží slova. Nové členy hledají mezi příbuznými a přáteli, které znají. Žalobkyně byla odpovědnou pracovnící církve, měla na starosti průběh studia, nacházela místo setkání v případě ohrožení, skupina měla 59 lidí. Jedná se o knihu Slova zjevená v těle a pak II. díl. Jsou i další knihy. Kniha je na webových stránkách církve, neodvážila se ji přivést. Dále žalobkyně odpovídala na otázky, spojené

s obsahem víry a uvedla, že v Číně je zakotvena náboženská svoboda, ale komunistická strana nemá zájem na tom, aby lidé věřili, chytá je. V Číně jsou perzekuováni všichni věřící, které se setkávají po domácnostech. Když se rodiče rozvedli a cítila tlak ve škole, souvěrci byli jako její rodina, mohla s nimi o všem mluvit. Autoritativní režim ale chce, aby milovali vlast a stranu. Poté, co uvěřila, přestala se zajímat jen o sebe a pomáhala druhým. Zde čte každý den boží slovo na internetu a schází se s dalšími členy církve. Vydali se i do kostela v Hradci Králové a v Žamberku. Když se v kostele něco děje, přidají se. V Číně se bojí toho, že by ji chytili, v r. 2014 se setkala s jednou věřící, která byla zatčena a popisovala, jak ji mučili, nedali jí jíst a pít, připoutali ji k oknu a dávali elektrické šoky. Ji nikdy nechytily, ale dvakrát k tomu nebylo daleko. Jednou se sešli v jedné domácnosti a jeden z členů je telefonicky upozornil, podařilo se jí utéct, dvě co zůstaly v domě, byly zatčeny. V říjnu 2015 se schovávala u jedné rodiny a našli ji, uslyšela klepání na dveře, mužské hlasy se ptaly, zdali někoho neschovávají, také se jí podařilo utéct zadními dveřmi. V lednu 2016 dostala dopis od matky, že ji hledali doma, vědí o ní, to ji moc vylekalo, ukrývala se u jednoho člena církve, nevycházela ven, přišla o svobodu a normální život, nezbylo než utéct za hranice. V r. 2010 se musely rychle stěhovat, matka se bála, že budou vytrženi, r. 2012 policie dala do rodin věřících nějaké nelegální zboží, aby je mohla zatýkat. V r. 2014 byla policie u sousedů a nabádala je, že jsou věřící, ať na ně dávají pozor, že k nim stále někdo chodí. Začalo potírání církví, svalili na ně i nějaké vraždy. V r. 2015 chodila často do rodiny jedné sestry, kterou zatkli, musela se také rychle přestěhovat. Neustále se bojí a žije ve strachu. Dále žalobkyně popsala napadení matky v r. 2013, policejní kontroly bytů, vyptávali se sousedů a klepali, hovořila o tom, že měli její fotografii v r. 2015, možná je někdo udal. Dozvěděla se o tom, že ji hledají z dopisu jedné sestry. Jedna ze sester zjistila, že na ni není celostátní pátrání, že po ní pátrá asi nějaká místní policie, podařilo se jí dostat pas. Jsou mezi nimi členové, kteří pomáhají předávat zprávy, neodvažují se telefonovat, ani psát na internetu. Už neměla kde se schovat, kdyby ji zatkli, již by nemohla vycestovat. Bojí se zatčení v případě návratu, psalo se i v novinách, že jsou tady, čínská vláda to jistě ví, turisté se vrací, oni se ale nevrátili.

28. **Dne 23. 3. 2017** byla žalobkyně seznámena s podklady žalovaného, uvedla, že se vyjádří ve dvou týdnech. 15. 4. 2017 předložila vyjádření, toto bylo přeloženo do češtiny.
29. Soud konstatoval, že žalobkyně dne 24. 5. 2018 předložila vyjádření Mons. V. M., pomocného biskupa pražského, předsedy Rady *lustritia et pax*, Praha, ze dne 10. 5. 2018, o podpoře žalobkyně, a to na základě věrohodného svědectví jednotlivých duchovních a církevních institucí, kteří jsou dlouhodobě v kontaktu s čínskými křesťany žádajícími v ČR o azyl, dobře je znají, efektivně jim pomáhají s integrací a ručí za ně. Činí tak i s ohledem na všeobecně známé zprávy o pronásledování křesťanů v Číně, s obavami, že v případě návratu jim hrozí reálné nebezpečí.
30. **Dne 10. 8. 2018** žalobkyně reagovala replikou na vyjádření žalovaného, kde kromě již sdělených připomínek k argumentaci žalovaného žalobkyně poukazuje na nemožnost aplikace správním orgánem uváděného rozhodnutí ESLP ve věci Y. L. proti Švýcarsku, neboť se jednalo o žadatelku, u níž byla shledána nevěrohodnost výpovědi zejména s ohledem na její příslušnost k deklarované církvi, což není případ žalobkyně, k členství v neregistrované církvi pak připomíná, že její církev je vládnoucím režimem vnímána jako zakázaný kult, jehož věrouka je v rozporu s vládnoucí ideologií, je na seznamu zakázaných církví a registrovat se tak ani nemůže. Žalobkyně přiložila internetové

zprávy o žádostech čínských státních příslušníků o azyl v ČR, zprávu Amnesty International o zamítnutých azylech čínských křesťanů v ČR s tím, že po návratu do Číny jim hrozí zatčení a mučení. Dne 27. 11. 2018 pak žalobkyně soudu předložila Zprávu veřejného ochránce práv čj. KVOP-46235/2018, o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany, pojednávající o žádostech 78 příslušníků Čínské lidové republiky, hlásících se ke křesťanskému náboženskému vyznání. 28. K návrhu žalobkyně o provedení důkazů rozhodnutími žalovaného, kterými bylo vyhověno žádostem občanů Číny ve věci udělení azylu, zaslal své vyjádření žalovaný dne 29. 4. 2019 s tím, že tato rozhodnutí za uvedeným účelem neposkytne, je potřebné, aby je žalobkyně předložila sama, zřejmě s úředně ověřeným podpisem dotčených osob. Při jednání pak byl soudu předložen internetový článek z 9. 6. 2018 o navrácení sestry Zhao Německem do Číny, od návratu je nezvěstná, zmizela, jako mnoho jiných, pokusy o její nalezení byly neúspěšné. Zatčeno bylo v r. 2018 11.000 věřících Církve Všemohoucího Boha.

31. Při jednání soudu účastníci odkázali na písemné podklady v soudním spisu, jak citovány podrobně výše, zástupkyně žalobkyně připomněla, že žalobkyně unesla své důkazní břemeno, úvahy žalovaného o jejím ekonomickém důvodu opuštění vlasti nejsou ničím podloženy. Žalobkyně sama vypověděla, že slyšela mnohé o zatýkání a věznění ostatních členů církve, domnívá se, že by po návratu byla rovněž uvězněna, policie o ní ví, že je členkou církve, jedná se o místní policii v bydlišti. Pověřená pracovnice žalovaného naopak poukazovala na rozhodnutí soudu v Pardubicích z r. 2018, kdy za obdobné situace žaloby žadatelů soud zamítl jako nedůvodné, správní orgán je přesvědčen, že v průběhu správního řízení jak z provedených pohovorů, tak dalších důkazů dostatečně odůvodnil neexistenci azylového důvodu u žalobkyně, tato se nikdy do přímého kontaktu s policií nedostala. Oba účastníci řízení setrvali na svých závěrečných návrzích, náhrada nákladů řízení účtována nebyla.
32. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud dospěl po přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí k závěru, že správní orgán porušil jednu ze základních zásad správního řízení, a to hodnotit provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tím, že je nutné přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo, a to jak v neprospěch, tak ale i ve prospěch žadatele. Soud je pak po seznámení se s veškerým spisovým materiálem i napadeným rozhodnutím žalovaného přesvědčen, že v daném případě správní orgán vyhodnotil situaci pouze v šíři, hovořící v neprospěch žadatelky, své úvahy v jednotlivých momentech pak podpořil vlastními hypotézami, které důkazně řádně nepodložil.
33. Z rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, resp. z jeho 19 prvních stran vyplývá velmi podrobné vyličení žalobkyní uváděných skutečností v rámci pohovorů, které proběhly v průběhu správního řízení, z její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jí předložených podkladů. Následuje krátké zhodnocení nenaplnění podmínek ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, kdy žalovaný shrnul, že žalobkyně neuplatňovala ve své vlasti žádná politická práva ani svobody, tudíž nemohla být pro tyto pronásledována, žalovaný pouze uzavírá, že žalobkyně tvrdila pronásledování z důvodu svého náboženství kvůli příslušnosti k náboženské menšině církve Všemohoucího Boha. To, že žalobkyně nemohla pociťovat obavy z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b)

zákonu o azylu pak žalovaný odůvodnil zejména tím, že žalobkyně přicestovala zcela zjevně v rámci organizované skupiny, se souvěrci, které údajně před tím neznala, na základě víza, pro něž uvedla nepravdivé údaje, o ochranu nepožádala ihned na letišti, ale až v přijímacím středisku Zastávka. Své přesvědčení pak správní orgán opřel o to, že z vlastních zkušeností ví, že takový krok je často problematický i pro žadatele, kteří dlouhodobě pobývají v ČR a jsou schopni komunikovat v jazyce, blízkém českému. Takový závěr se soudu jeví naprosto nelogický. Skutečnosti, které žalobkyně vypověděla v průběhu správního řízení, mohou vést k naprosto odlišnému závěru. Z podkladů, které jsou součástí správního spisu a které zaopatřil žalovaný, ale i z mnohých doložených žalobkyní jasně plyne, že komunita církve, k níž zřejmě žalobkyně patří, což nevylučuje ani žalovaný, má v Číně velké problémy, je středem pozornosti státních a policejních orgánů a je zde zcela bezpečná snaha o to, přesvědčit věřící o nesprávnosti jejich chování a setkávání souvěrců zamezit. Za tím účelem je pochopitelně sleduje a snaží se je zatknout a různými druhy nátlakového jednání přesvědčit, aby svoji víru odložili. V uvedeném duchu je výpověď žalobkyně vcelku konstantní, ucelená i přesvědčivá. Uvedla, že se musela často stěhovat, neboť sousedé zřejmě viděli, že k nim chodí hodně lidí, žalobkyně i popsala, že se policie několikrát dožadovala vstupu do obydlí, kde právě byla přítomna, podařilo se jí utéct. Soud nevidí žádnou zásadní diskrepanci na praktickém sdělení, že žalobkyně zcela zřejmě nebyla vedena ve státní evidenci podezřelých, že však místní policie se snažila rozkrýt buňky věřících, kteří se scházeli po bytech. Jednoznačný závěr žalovaného, že nevypovídá pravdu, či si svoji situaci značně přikrašluje, soud považuje za nadnesený a ničím neprokázaný. To, že žalobkyně nevypověděla, že byla několikrát zatčena a mučena, ještě neprokazuje, že nemohla v popsané situaci pociťovat důvodné obavy z takového zadržení a jeho následků, které se děly jiným věřícím.

34. Soud nepochybuje o tom, že výjezd žalovaným uváděné skupiny osob za hranice byl organizován, žalobkyně však sama vypověděla, že se o této možnosti dozvěděla na internetu a proto ji využila, protože sama by si zřejmě takovou cestu zorganizovat nedokázala. Zde pak dostala i radu o dokladech, které je potřebné předložit pro bezproblémové obdržení víza, žalobkyně tyto skutečnosti žalovanému sdělila, i to, že některé podklady nejsou pravdivé, a to na rozdíl od mnohých jiných žadatelů o azyl, kteří neuvádějí pravdivé údaje ani v průběhu řízení, natož na jeho počátku. V neprospěch žalobkyně a jejich tvrzení pak jistě nehovoří ani skutečnost, že využila po půl roce možnosti shánět v ČR práci a sama se živit. Takové rozhodnutí nedokládá bez dalšího, že do ČR přicestovala z ekonomických důvodů, naopak, pouze využila možnosti, upravené zákonem. Pokud pak žalovaný uzavírá na str. 21 svého rozhodnutí, že s ohledem na skutečnost, že se tak zachovala většina ze souvěrců žalobkyně, pobývajících v PS, což svědčí o tom, že přicestovala do ČR z jiných důvodů, než uvádí, ani takový závěr žalovaného není ničím důkazně podpořen a je tedy pouhou domněnkou, která nic neprokazuje. Sám žalovaný pak na str. 21 uvedl, že o důvodech a motivech třetích osob, které zorganizovaly výjezd této skupiny osob lze jen spekulovat, pokud tedy lze spekulovat, soud pouze doplní, že jedním z možných důvodů je zisk, což nevylučuje ani další možnosti, nicméně ani nehovoří a hovořit nemůže o tom, že žalobkyně neuvádí pravdivé údaje. V pokračování uvedených důvodů na str. 21 pak správní orgán opět pouze rozvíjí svoji úvahu o tom, že žalobkyně měla cestovní doklad čtyři měsíce a přesto vyjela ze země až v rámci zřejmě organizovaného výjezdu určité skupiny, žalovaný však nepomýšlí a nezohledňuje, že Čína je zemí s určitými problémy v oblasti lidskoprávní, kdy občané, mající oprávněné obavy ze zatčení a věznění se nemohou chovat jako

občané, pocházející ze zemí s plně demokratickým režimem. Pokud chtěl žalovaný uzavřít, že žalobkyně přicestovala z jiného důvodu, než uvedla a o azyl žádá z důvodu legalizace zdejšího pobytu, jeho odůvodnění, proč nelze žalobkyni uvěřit důvodné obavy z pronásledování z náboženských důvodů není úplné, přesvědčivé a vyčerpávající.

35. Na str. 24 rozhodnutí provedl žalovaný úvahu o možném vnitřním přesídlení žalobkyně v rámci země původu, svůj závěr však opět nepodložil žádným relevantním podkladem, který by hovořil o takových možnostech, tedy, v kterých oblastech Číny lze důvodně předpokládat poklidné a ničím nerušené praktikování náboženství žalobkyně a na základě jakých skutečností lze takový závěr učinit. Pokud pak žalobkyně mohla na základě určitých indicií země původu předpokládat, že se nenachází v žádné celostátní databázi hledaných osob, nelze jí, dle přesvědčení soudu vyčítat ani to, že hodlala zem původu opustit prostřednictvím mezinárodního letiště v Pekingu, ba právě naopak, na regionální úrovni by mohla být ohrožena mnohem více.
36. K námitkám žalobkyně o nesprávnosti závěrů žalovaného v oblasti tzv. doplňkové ochrany pak soud připomíná, že žalovaný na str. 32 – 35 opět cituje pouze své úvahy, tyto však neopřel o žádný konkrétní seriózní a objektivní podklad. Krajský soud je tak po pečlivém přezkoumání věci přesvědčen, že správní orgán v této oblasti zcela rezignoval na svoji povinnost podložit své závěry dostatečnými a objektivními informacemi z různých zdrojů, neboť se vůbec nevypořádal s momentem, který lze za situace, panující v zemi původu žalobkyně, předpokládat, tedy, že tato přicestuje zpět do své vlasti s propadlým datem možného turistického návratu, stane se tak zcela jistě předmětem zájmu policejních orgánů již na samotném letišti a vůbec se nezabýval tím, co vše může následovat. Tedy, žalovaný nemá žádné relevantní informace o tom, jaký je předpoklad bezpečného návratu neúspěšného žadatele o azyl do Čínské lidové republiky, nemůže tedy za daných podkladů souladně se zákonem o azylu vypořádat otázku případné azylově relevantní hrozby ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu, které upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Zde má pak soud na mysli zejména možný následek, spadající pod jeho písm. b) a d).
37. Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení i nedostatek důvodů (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž žalovaný vezme v úvahu všechny skutečnosti, výše uvedené (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Zejména tedy doplní své podklady o zprávy a informace, které podají zásadní poznatky o situaci neúspěšných žadatelů o azyl po jejich případném návratu do země původu, co do úvahy o možných azylově relevantních obavách žalobkyně z pronásledování z náboženských důvodů pak zahrne veškeré podklady, které hovoří o situaci věřících církve Všemohoucího Boha v Číně a situaci žalobkyně posoudí jak na základě důkazů, hovořících v její neprospěch, tak ale i v její prospěch a znovu provede svoji úvahu o možné azylové relevanci těchto obav na podkladě čl. 9 Kvalifikační směrnice. Soud je přesvědčen, že v přezkoumávaném správním řízení žalovaný porušil zásadu, upravenou § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v § 2. Z tohoto ustanovení pak mj. plyne, že správní orgán je povinen postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, též dbá o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem dané věci, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

V. Náklady řízení

38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšná žalobkyně náhradu nákladů řízení nežádala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. červen 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně